

μέ Περιδας και με Ζάννου, και με κάθε μας τεχνίτη,
που τὸν ἀφῆσαν ὅτ'α κρύα και τὸν ἔκαναν σκηνίτη.

Ἄς κλάψῃ τὸ Βασιλικό,
πὸ τέλος εἶχε τραγικό,
καθίνας συμπλοτῆς.

Κλάψε τὸ Θέατρο, κουτέ,
πὸ τὸ διέθυνε ποτέ
κί ὁ Θὼν ὁ μακαρίτης.

Ἄνοιξαν τριαντάφυλλα Πρωτομαγιάς και κρῖνοι
κί ἡ μυρωδιά των ἔσμιγε με τῶων βέβρων μύρα,
κί ἔπικαν πῶς μεταρρῦθμοι: Ἰπποκρίτη θὰ γίνῃ,
ὁπότεν ὅτ'ο Βασιλικὸ κὸλλῆσαν τὴν θύρα
μαῖρο χαρτί, πὸ μερικὸ θὰ τὸ θυμούνται πάντα...
θὰ κλείσῃ τὸ Βασιλικὸ και μὴ ῥωτᾶτε γιάντα.

Μ' ἐκείνου τοῦ φρικτοῦ χαρτίου τὸ φοβερὸ μαντάτο
κί ἠθοποιοὶ και συγγραφεῖς γίνῃκαν ἄνω κάτω,
και τὰ μαλλιά τους τράβηξαν κί ἄρχισαν τὸ κλάμμα
γιατί ποτὲ δὲν πίστευαν νὰ γίνῃ τέτοιο πρᾶμμα.

Τι κοπετὸς σπαρακτικὸς κί δῆξ ἀντιλαλεῖ...
ἀλήθεια τὸ κλείσῃ, καλέ;... ῥωτῶσαν πολλοί...
ἀλήθεια τὸ κατὰμαυρο χαρτί τοὺς ἀπεκρίνετο,
κί ὁ θρήνος ὁ μουσολήπτης δῆξτερος ἐγίνετο.

Ὅθ μὴν Θωμάδες μερικὸ δὲν πίστευαν πῶς κλείνει
κί ἔλεγε μεταρρῦθμοις κί εἰς τοῦτο πῶς θὰ γίνῃ,
παρηγοροῦντες ὅτ'α πῶς τοὺς ἀπαρηγορήτους,
πὸ τῶσους μὸχθους ἔχχαναν πολυτετεῖς κί ἀπύτους.

Τι συζητήσεις, τί φωνά!...
κί ὀ νέοι μουσπολοὶ
μὲς ὅτ'α γνωστὸ τὸν καφφενὲ
τῆς Γορτυνίας ἔλοι
φωνάζουσε γιὰ τὸ χαρτί, πὸ κὸλλῆσαν ὀτῆ θύρα,
και κλαίνε τοῦ Βασιλικὸ και τὴν δίκη των μύρα.

Ποῦ Θέατρο λαμπρότερο
ἔχει τὰ τῶσα πρᾶμματα
και τὸν δίκου τὸν πλοῦτο;

Ἄλλ' εἶναι τραγικώτερο
ἀπ' ἄλα του τὰ δράματα
τὸ κλείσιμὸ του τοῦτο.

Τοῦ κάκου... δὲν τὸφέλησαν μῆτε σκηνῶν ἐντέλειαι,
μῆτε κί ἡ πρῶταις ἡ γνωσταῖς και τῶσαις πολυτελειαις.
Τοῦ κάκου... δὲν τὸφέλησε θερμὴ φιλομουσία
τῶν φιλομουσῶν Ἀθηνῶν,
μὰ μῆτε και περιφανῶν
κυρίων παρούσα.

Μῆτε κί ὁ ζῆλος ὁ πόλις αὐτοῦ τοῦ Βασιληᾶ,
πὸ κάθε βράδου πῆγαγε μ' ἄλη τῆ φαμελιᾶ,
μῆτε κανέναν κί ἀπ' αὐτοὺς,
ὅπου τοὺς λένε φιαφτυτοὺς.

Μῆτε προσπάθειαι θερμαί,
μὰ μῆτε τὰ σαλὸν φερμέ,
κί ἔργα με στίχους ἡ πεζᾶ,

κί ἔκεινος ὁ Μουνὲ-Σουλὸ,
κί ἄλλοι διάττοντες πολλοί,
κί ἡ χαριτόδοτος Ζαζᾶ.

Τοῦ κάκου... δὲν τὸφέλησε μῆτε παράδων χύσιμο,
δὲν εἰμποροῦσε νὰ σωθῇ και μ' ἕνα μιλιούν,
κί ἦτο μείρατον φαίνεται τὸ τραγικὸ του κλείσιμο
κί ἀπὸ τὴν πρώτη τὴν χρονιά, πούχε τὸν Δαλακούνη.

Συγγραφέων χορὸς προχωρεῖ θλιβερός.

Πῶς μὰς θεωρεῖς κατάκλειστο; πῶς δῆλου δὲν ἀνοίγει;
πῶς τῶσους μὰς γενεὲς καῦμοὺς,
και ὁ σακρῶν ποταμοὺς
τοὺς ἀτυχεῖς μὰς πνίγει;

Ἄλα σου φαίνονται κλεισά...
τί συμφορὰ και τούτη!..
πάνε τὰ τῶσα ποσοτά,
τὰ κέρδη, και τὰ πλοῦτη.

Ἄνοιξε θύρα τῶν Μουσῶν και θύρα τοῦ Θεάτρου
ὀτ'α παρακλήσεις τὰς θερμάς του κάθε μουσολάτρου,
ἔλοι μὰς ὀ ἔξορκίζομεν ὀ τραγικῶν ὀστά,
δέξου τὰς τραγωδίας μὰς και δὲς μὰς ποσοτά.

Ἄ τέλος τραγικώτατον μίαν Ἐκνήης μεγάλης!..
ὀ βλέπει με συγκίνησαν κί ὁ Βλάχος κί ὁ Πετσόλης,
μὰ κί ὁ Δαμβέρτης σήμερα με πόνον σου προσφέρει
στὲφανον ἐπικηδεῖον... ὀδ' ὁ Στεφάνου χαιρεί.

Ἄν ἄλλα χρόνια μοναχὰ δὲν ἔκλεινε ἀκόμα,
τί δράματα θὰ φέρναμε,
τί ποσοτά θὰ πέρναμε,
και πῶς θὰ καρδαμώναμε τὸ πνεῦμα και τὸ σῶμα.

Ἄς πὸ νὰ λείψουν μὲ φορὰ φρικτῶν δραμάτων ὀστροὶ
κί ἔκειν ὀ Πήγασοι, πὸ πᾶν ψηλὰ χωρὶς καπίστροι,
και τὸν πολῦτιμο καιρὸ με Μούσαις νὰ μὴ χάνωμε,
μὰ νὰ τῆς φασκελώσωμε και Τράπεζαις νὰ κάνωμε.

Σιμώστε ν' ἀρχίσωμε
ὀτὸ κλείσιμὸ του κλάμματα,
κί ἄς κάψωμε κί ἄς ὀχίσωμε
τὰ πλουτοφόρα δράματα.

Τέτοιας Ἐκνήης τὸ κλείσιμο Κασσιάνδρας θέλει μέλος...
φέρει σκοινί τοὺς συγγραφεῖς μὰ φέρτε και σαποῦνι...
μοραῖον ἦτο φαίνεται τὸ τραγικὸ του τέλος
κί ἀπὸ τὴν πρώτη τὴν χρονιά, πούχε τὸν Δαλακούνη.

Θρήνος με νέον ἦρον ἠθοποιοῶν ἀτύχων.

Τώρα πὸ γίναμε κί ἔμετε με μὸχθους ἐκεῖ πέρα
τέχνης σεμνῆς ἐργάται,
μὲ θλιβερῆ, φαρμακερῆ, καταραμέν' ἡμέρα
μὰς εἰπανε: φευγάτε,
κί ὅπως και πρὶν γενετῆ
φερόκοι σκηνίται.

Ποιον μήνυμ' ἀπευκαταόν!...
 και γὰ δρᾶμα τελευταίον
 ἦτον ἢ παραφροσύνη...
 τί παραστάσις κί' ἐκείνη!

Ὅλ' ἀμφίβολα 'σὸν κόσμον, φροδο κί' ἐπιπόλαια...
 περιμέναμε νὰ γίνου πάλι τὰ συμβόλαια,
 κλήν ἀφήσετε τὴν τέχνην, μᾶς φωνάζουν, κατὰ μέρος,
 και μαζὶ μὲ τοὺς θιάσους, ὅπου γίνονται τὸ θέρος,
 'στῶν μανδρῶν τοὺς θεατάς,
 'στῶν μανδρῶν τοὺς διασώτας,
 παίζετε τοὺς Πειρατάς,
 τῆς Ὀμήχλης τοὺς Ἰππότας.

Ἀημονήσατε γὰ πάντα τοὺς Οὐδίοποις τυράννοις,
 δὲν ἀρέσουσιν τέτοιαις σάχλαις σὺς κλεινὰς ἰσοτεράνοις,
 ἔργα παίζετε μεγάλα,
 τὴν κυρὰ Μοσκόη και τέλλα,
 ποδχοῦν μέσα γεγονότα
 και φρικώδη πράγματα,
 και τελεζοῦν μὲ τὰ πρώτα
 τῆς αὐγῆς χαράγματα.

Κλείνου τὸ Βασιλικὸ
 και μᾶς δίνου πράττικο...
 συμφορὰ! τὸ τακτικὸ
 χάνομε μηνμάτικο.

Κλείνου τὸ Βασιλικὸ μας. κλέφτες ξανὰ μὲ πόνο...
 τώρα συλλογὴ μεγάλη
 γὰ μερίδια και πάλι.
 ποὺ πολλὰς φορὰς δὲν εἶναι παρ' ἄλλας φρέσκος μόνο.

Μᾶς κλείνου τὸ Βασιλικὸ κί' ἀρχίστε τὴν πηλέα,
 μᾶς τὸ κλεισαν χοροὶ σηγητῶν, τὰ μπέρτε, τὰ πόκερ, κί' ἄλλα,

και τώρα μὲ τὰ καύματα μᾶς ἀφῆσε 'στὰ κρῶ
 ἢ τοῦ φιλοθεάμονος καινοῦ μουσοπτεῖρα.

'Ἄλλ' ἔμοις ὀρκιζόμεθα κί' ἔμετες οἱ μουσοπτεῖροι
 'σὸν Ἄγιον Ἰάκωβον τῆς Κομποσιέλλας εἶλοι
 πῶς τῆς Ὀμήχλης ἀληθεῖς θὰ γίνομεν ἱππόται,
 κί' ἔμπρός εἰς τὸ Βασιλικὸ
 γὰ τὸν λουφὲ τὸν τακτικὸ
 θὰ κλαίμε πότε πότε.

Ἐμφανίσατε μερικῶν παναρχικῶν τραγικῶν.

Φ. — Κόττα μέσα σὲ χοροὺς
 τὸν ἀρχαῖο τὸν Αἰσχύλο,
 ποὺ κατὰ τοὺς μαλλζαροὺς
 πρέπει νὰ τὸν λέν Αἰσχύλο.

Πλὴν τοῦ χρόνου προτόντος, μαλλζαρὲ τῆς πρωτεουόσης,
 και τῆς μαλλζαρῆς μαλάκας σὸν τὸν χρόνον προτόσης,
 και τὴν διφθογγὸν θὰ χάση κί' ἔνας Σκύλος θ' ἀπομείνη
 και τὸν Μπάσκερβιλ βεβαίως ἀγρίσκυλος θὰ γίνη.

Ὅμως, φίλε Περικλή,
 κόττα και τὸν Σοφοκλή
 πῶς κοντὰ μ' αὐτὸν τὸν Σκύλο
 συμβαδίζει φιλικῶς,
 και φοβοῦμαι μήπως εὖλο
 ξαναφῆμε τραγικῶς.

Π. — Ποῦναι ποῦναι νὰ τοὺς εἶδῃ...
 Φ. — Νά! σιμόνου πρὸς εἶδῃ.